CJUE: Rambursarea cheltuielilor medicale efectuate în străinătate nu poate fi refuzată atunci când o lipsă a materialelor medicale de primă necesitate împiedică asiguratul să beneficieze de tratament spitalicesc în timp util în țara sa

Această imposibilitate trebuie apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor apte să acorde tratamentul din statul membru respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut

Potrivit dreptului Uniunii **1**, un lucrător poate fi autorizat să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a beneficia de tratament corespunzător bolii sale. El poate astfel beneficia de prestațiile necesare ca și cum ar fi asigurat în sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul respectiv, fiind de la sine înțeles că cheltuielile efectuate sunt rambursate de statul membru de reședință. Acesta din urmă nu poate refuza eliberarea autorizației atunci când tratamentul solicitat figurează printre prestațiile acoperite de legislația sa și când lucrătorului nu i se poate acorda tratamentul respectiv în timp util pe teritoriul său, luând în considerare starea de sănătate a lucrătorului și

evoluția probabilă a bolii.

Doamna Petru, cetățean român, suferă de grave afecțiuni vasculare a căror evoluție a necesitat internarea într-un institut de specialitate din Timișoara. În urma investigațiilor medicale la care a fost supusă, s-a luat decizia efectuării unei operații pe cord deschis. În timpul spitalizării sale, doamna Petru a considerat că lipseau medicamentele și materialele medicale de primă necesitate și că numărul de paturi era insuficient. Ținând cont pe de altă parte de complexitatea intervenției chirurgicale pe care trebuia să o suporte, doamna Petru a decis să se opereze în Germania și a solicitat casei sale de asigurări de sănătate să suporte costurile acestei intervenții.

Cererea a fost respinsă cu motivarea că din cuprinsul raportului medicului curant nu rezulta că prestația solicitată nu putea fi efectuată într-un timp rezonabil în România. Costul total al intervenției s-a ridicat la aproape 18 000 de euro, sumă a cărei rambursare doamna Petru a solicitat-o autorităților române.

Sesizat cu judecarea cauzei, Tribunalul Sibiu solicită Curții de Justiție să stabilească dacă situația în care medicamentele și materialele medicale de primă necesitate lipsesc echivalează cu o situație în care tratamentul medical necesar nu poate fi acordat în statul de reședință, astfel încât un resortisant al acestui stat trebuie, la cerere, să fie autorizat să beneficieze de acest tratament într-un alt stat membru iar costurile intervenției trebuie să fie suportate de sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul de reședință.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că dreptul Uniunii impune două condiții a căror îndeplinire face obligatorie eliberarea autorizației prealabile de rambursare a cheltuielilor medicale. Mai întâi, tratamentul despre care este vorba trebuie să se numere printre prestațiile prevăzute

de legislația statului membru pe teritoriul căruia are reședința asiguratul social. Apoi, tratamentul de care asiguratul social intenționează să beneficieze în străinătate trebuie să nu poată, ținând seama

de starea sa actuală de sănătate și de evoluția probabilă a bolii sale, să îi fie acordat în intervalul de timp necesar în mod normal pentru a obține tratamentul dorit în statul membru de reședință.

În ceea ce privește această din urmă condiție, Curtea a statuat că autorizația solicitată nu poate fi refuzată atunci când un tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate nu poate fi obținut în timp util în statul membru al cărui rezident este persoana interesată. În scopul de a aprecia dacă această condiție este îndeplinită, instituția competentă trebuie să ia în considerare toate împrejurările care caracterizează fiecare caz concret. Astfel, o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate poate să facă imposibilă acordarea unui tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate în timp util în statul membru de reședință.

Cu toate acestea, Curtea precizează că această imposibilitate trebuie apreciată, pe de o parte, la nivelul ansamblului spitalelor din statul membru de reședință apte să acorde tratamentul despre care este vorba și, pe de altă parte, în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util.

După cum observă Curtea, guvernul român a arătat că doamna Petru avea dreptul să se adreseze altor spitale care dispuneau, în România, de echipamentul necesar pentru efectuarea intervenției de care avea nevoie. În plus, raportul medicului curant indică faptul că intervenția trebuia efectuată într-un interval de timp de trei luni. Este deci de competența instanței naționale să aprecieze dacă intervenția nu ar fi putut fi realizată în acest interval de timp într-un

alt spital din România.

Curtea concluzionează că **autorizația de rambursare a cheltuielilor medicale efectuate în străinătate nu poate fi refuzată atunci când o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate împiedică asiguratul social să beneficieze de tratamentul spitalicesc în timp util în statul membru de reședință. Această imposibilitate trebuie apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor din acest stat membru apte să acorde tratamentul respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util**.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

1 Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).